

Det faste punkt og bevægelsen

”Vor opfattelse af vores næste vil altså være afhængig af hvordan vi i forvejen er indstillet“.

Martinus

af Martinus

Kernen i vort åndsarbejde er at hjælpe søgende mennesker til at finde ‘det faste punkt’ i tilværelsen. så længe et menneske ikke har fundet dette ‘faste punkt’, ved det ikke, hvad det, vi kalder ‘bevægelse’, egentlig er. Enhver bevægelses virkelige analyse kan kun foretages ud fra det absolut ‘faste punkt’. Hvad er da ‘det faste punkt’, og hvad er ‘bevægelsen’?

Forskellige former for bevægelse

Ved det faste punkt og bevægelsen forstås kosmisk set noget mere end det, vi i daglig tale forstår ved disse to begreber. Ved bevægelse forstås her ikke blot en genstands eller et legemes bevægelse i rummet med større eller mindre hastighed. Genstande og legemer, som set med vore fysiske øjne står stille, er kosmisk set også udtryk for bevægelse. Vi ‘ser’ jo også det, der ‘står stille’, og alt, hvad der er tilgængeligt for sansning, er – set i det kosmiske perspektiv – bevægelse. Sansning kan nemlig slet ikke finde sted uden at være en reaktion mellem i det mindste to former for bevægelse. Disse reaktioner er det, vi kalder livets oplevelse. Når vi siger, at noget er varmt, eller at noget er koldt, vil denne varme og denne kulde i sig selv blot udgøre reaktioner mellem forskellige former for bevægelse eller energiudløsning. Hvis vi bader i vand, hvis temperatur ligger under vor huds temperatur, vil vi føle dette koldt, medens vi vil føle det varmt, hvis temperaturen ligger over vor huds varmegrad. Denne fornemmelse af kulde og varme er reaktioner mellem vor huds temperatur og vandets temperatur, eller mellem to former for bevægelse. Hvis man dypper sin hånd i vand på 20 grader umiddelbart efter, at man har haft den i vand, der måler 30 grader, er det indlysende, at man føler de 20 grader som kulde, medens man derimod ville føle de 20 grader som varme, hvis man forinden havde haft hånden i vand, der målte 10 grader. I dette tilfælde forstår vi, at vor fornemmelse er relativ. Men det gælder ikke blot i dette og lignende tilfælde, vor fornemmelse af vore omgivelser i det hele taget og vor opfattelse af andre levende væsener er baseret på et relativitetsforhold, nemlig forholdet mellem omgivelsernes energiudfoldelse og den energikombination, der i øjeblikket er i vor egen bevidsthed og organisme.

Subjektiv eller relativ oplevelse

Vor opfattelse af vor næste vil altså være afhængig af, hvordan vi i forvejen er indstillet. Denne forudindstilling kan være sympatisk, men den kan også være sådan, at man føler sig meget frastødt af vedkommende. Det er det ‘termometer’, med hvilket vi måler vore medmenneskers ‘temperatur’ eller åndelige tilstand. Når to menneskers opfattelse af et tredje menneske er vidt forskellig, er det fordi, de hver for sig oplever ham eller hende gennem deres egen kombination af bevidsthedsenergi, og begge vil de mene, at deres opfattelse af vedkommende er den rigtige. Vi kan anvende ovennævnte eksempel med vandets varmegrader som symbol: Hvis to mennesker begge holder en hånd i vand, der måler 20 grader, og den ene af dem forinden har haft hånden i vand, der er 10 grader, den anden i vand på 30 grader, vil den ene naturligvis synes, at vandet er varmt, den anden vil synes, at det er koldt. Har de temperament til det, vil de muligvis give sig til at skændes og kalde hinanden for løgnere, for de har begge to erfaret, at vandet er henholdsvis varmt eller koldt. De tænker ikke på, at deres erfaring var baseret på deres specielle ‘temperatur’ inden erfaringen. Relativt set har de begge ret ud fra deres individuelle forudsætninger, men kosmisk set har ingen af dem ret. Sandheden kan kun findes ud fra det overblik, der kender begge personers ‘temperatur’ i forhold til den fælles oplevelse.

Med hensyn til det menneske, som de samme to personer måske opfatter henholdsvis som sympatisk eller usympatisk, god eller ond, behagelig eller ubehagelig og i forhold dertil overøser med ros eller dadel, kan deres udtalelser og meninger ikke være en analyse af dette væsens tilstand, men derimod en karakteristisk af, hvordan deres egen natur reagerer over for dette væsens ►

”Menneskene udvikler sig netop hen mod trin, hvorfra de kan skue ud over og længere end til det relative og derved opnå at se de evige facitter, hvilket vil sige de fakta, der knytter sig til individet og dets virkelige plads i Kosmos. Det er dette syn, der hedder ‘kosmisk klarsyn’.”

Martinus

særlige natur. Udtrykket ‘natur’ betyder i denne forbindelse ‘kombination af bevidsthedsenergier’, og da al energi er bevægelse, vil der også i dette tilfælde være tale om reaktioner mellem forskellige former for bevægelse. så længe de jordiske mennesker ikke er indviet i den universelle eller kosmiske lovmæssighed og har fået ‘kosmisk bevidsthed’, bedømmer de deres omgivelser og deres næste efter den kontrast, disse udgør til deres eget væsen. Da menneskenes væsen er forskelligt, bliver bedømmelserne vidt forskellige, en kolossal uenighed er resultatet, og de forskellige opfattelser fører til skænderier, slagsmål, krig, forfølgelse af anderledes tænkende, intriger og megen anden disharmoni. Nogle mennesker siger, at sådan har det altid været, og sådan vil det altid vedblive at være, men en sådan udtalelse er også subjektiv og relativ og en virkning af manglende overblik.

Et fælles synspunkt

De jordiske menneskers daglige tilværelse er næsten udelukkende baseret på illusoriske bedømmelser. Hvis ikke den var det, ville der ikke opstå alle de konflikter, som livet på jorden bærer præg af. Alle ville være enige, og skabelsen af de forenede nationer og en verdensøvrighed ville derfor gå umådelig let – rent bortset fra, at den egentlig slet ikke behøvedes. Thi når alle mennesker havde mulighed for at få den samme analyse af det samme væsen og ikke fik hver sin individuelle analyse og opfattelse, ville der slet ikke være noget at blive uenige om. Men findes der da en virkelig objektiv, en universel sandhed? Det gør der, og den kan opleves gennem det kosmiske klarsyn. Mange vil indvende, at når alle levende væsener står på forskellige udviklingstrin, må de også have forskellig opfattelse af livet eller være bundet til den opfattelse af virkeligheden, der er gældende for det trin, de hver især tilhører. Hertil er der at svare, at det er rigtigt nok, at alle levende væsener, også jordmenneskene, står på forskellige trin i en udvikling, men det betyder ikke, at der ikke skulle være trin, hvor væsenerne kan komme i kontakt med hverandre og se tingene og opleve livet ud fra et fælles synspunkt. Menneskene udvikler sig netop hen mod trin, hvorfra de kan skue ud over og længere end til det

relative og derved opnå at se de evige facitter, hvilket vil sige de fakta, der knytter sig til individet og dets virkelige plads i Kosmos. Det er dette syn, der hedder ‘kosmisk klarsyn’. Uden dette overblik ville der aldrig nogen sinde opstå en fuldkommen oplevelse af livet og dermed aldrig nogen mulighed for afskaffelse af krig, forfølgelse og misforståelse mellem individer og stater.

Relativt synspunkt kontra kosmisk klarsyn

Det relative synspunkt er udelukkende en reaktion mellem et individs midlertidige mentale indstilling eller kosmiske uvidenhed og omgivelsernes energiudfoldelse, hvortil også hører næstens væremåde, over for nævnte individ. Men det kosmiske klarsyn adskiller sig fra det relative synspunkt derved, at det ikke er baseret på personlig sympati eller antipati eller næstens væremåde over for individet selv, men derimod på et overblik over denne næstes plads i Kosmos og dermed over dette væsens mission inden for den universelle helhed. Da væsenet, der besidder det kosmiske klarsyn, ser, at denne næstes plads i tilværelsen inden for den guddommelige verdensplan er 100 procent nyttig og et uundværligt led i Guddommens omskabelse af jordmenneskene fra dyr til menneske, kan han ikke andet end ud fra dette kosmiske syn sige: ”Ske ikke min, men din vilje“. Og det er naturligt for ham at gøre det, selvom næstens opfattelse af ham og optræden over for ham måske er højst ubehagelig. Han tilgiver sin næste, for han ved, at på det udviklingstrin, hvor denne befinder sig, ”ved han ikke, hvad han gør“. Men den kosmisk bevidste ved også, at de uvidende væsener gennem deres erfaringsdannelse er på vej mod et udviklingstrin, hvor også de vil føle sig ”et med Faderen“ og derigennem med alle de levende væsener, som ”lever, røres og er til“ i Faderens organisme eller det levende univers. De vil engang, som han nu forstår det, forstå, hvorfor ‘de andre’ er, som de er, og de vil elske deres næste som dem selv og derigennem også elske Gud, som ved denne næste befordre væsenernes omskabelse fra dyr til ”menneske i Guds billede“.

Det faste punkt eller stilheden

Men hvordan kan man nu vide, at denne bedømmelse ►

ikke er falsk, og at der i det hele taget er en Gud til? Mange vil mene, at når verden er, som den er i øjeblikket, er det netop bevis på, at der ingen Gud findes, og at alt er tilfældighed. Men det menneske, der giver udtryk for et sådant livssyn, tænker ikke over, at det slet ikke lever i overensstemmelse med sine udtalelser. Tværtimod, det gør alt for at anvende de erfaringer, det har gjort, og tænke logisk for at få det ud af tingene og begivenhederne, som det selv synes er det bedst mulige. At det ikke altid lykkes, er en anden sag, men det prøver på det, og dette at forsøge at få ”hånd i hanke med tingene“, som man siger, er bevis på, at ikke alt er tilfældige bevægelser, men derimod bevægelser, der kombineres hensigtsmæssigt ud fra et større eller mindre overblik over tingene. Jo flere erfaringer væsenet har, desto større overblik har det over sammenhæng mellem årsag og virkning; men hvad er det, der har overblik og samler erfaringerne? Hvad er det, der oplever visse bevægelsesforhold til andre bevægelser og sætter nye bevægelser i gang? Er det noget, der også i sig selv er bevægelse? Hvis ikke der eksisterede andet end bevægelser, ville disse aldrig nogen sinde blive oplevet, og den største eksisterende kendsgerning er vel nok den, at bevægelserne bliver oplevet. Vi udgør hver især ’noget’, der oplever bevægelser. Vore omgivelseres reaktioner, naturens og tingenes farver og former, deres lyde, lugt og smag, alt det, vi kalder smukt eller grimt, fuldkomment eller ufuldkomment, er bevægelser og vibrationer. Vi kan opleve det som bevægelse i tiden og i rummet, som bevægelse i stoffet eller materien og som bevægelser i vor egen bevidsthed: tanker, følelser og ideer. Men det ’noget’ i os, som oplever alt dette, er ikke i sig selv bevægelse. Den ene bevægelse kan ikke opleve en anden bevægelse, det kan kun ’det faste punkt’, der er identisk med stilhed eller kontrasten til alle bevægelser.

Universets "faste punkt" eller Guddommens Jeg

Hvert menneske føler dette faste punkt som en centrumsfornemmelse. Det føler, at det er hele verdens centrum. Vi udtrykker fornemmelsen af dette faste punkt med ordet ’jeg’. Kun jeg’et i det levende væsen kan

opleve bevægelse. Men hvordan bliver bevægelser til? Nogle bevægelser, ved vi, skabes af de levende væsener eller jeg’erne, som udgør vore omgivelser. Det er en vigtig del af vor livsoplevelse at opleve det, andre mennesker siger og gør, og som vi kan være mere eller mindre tilfredse med. Vi selv skaber også noget, som er til større eller mindre glæde for vore omgivelser. En stor del af de bevægelser, vi oplever, er altså skabelse eller manifestation i større eller mindre grad baseret på logisk tænkning og humanitet fra levende væseners jeg’er. Men der er jo også bevægelser, vi ikke kender noget ophav til. Alle energiudløsninger i naturen lige fra kredsløbene i universet eller de makrokosmiske bevægelser og til bevægelserne i stoffet eller materien, dvs. i cellernes, atomernes og elektronernes verdener, stoffet eller materien, dvs. i cellernes, atomernes og elektronernes verdener, de mikrokosmiske bevægelser, er de tilfældigheder? Eller er der også bag dem et ’fast punkt’, en ’skaber’ eller et ’jeg’? Ser vi ikke, at der bag alle naturens bevægelser eller manifestationer, fra de største til de mindste, vi kan opfatte, er logik? Hvorfra har mennesket lært at tænke logisk, eller i alt fald så småt begyndt derpå? Naturen er menneskenes store lærermester. Ved lidt efter lidt at lære naturens love at kende, er mennesket selv blevet i stand til at forsøge at gå i gang med logisk skabelse. Men når vi ved, at der bag alt det, mennesker skaber, er et ophav, et tænkende ’noget’, der selv er hævet over bevægelserne og kan sætte bevægelser i gang og opleve bevægelser, og da bevægelser således ikke kan blive til af sig selv, må der også bag al den logiske energiudfoldelse, der finder sted i naturen eller verdensaltet, være et ’fast punkt’, et ’jeg’ eller en ’skaber’, hvis skabe evne ligger langt over menneskejeg’ets skabeevne eller de rent jordmenneskelige manifestationer.

’Den evige Fader’ og ’den evige gudesøn’

Jeg’et bag naturen, hvilket vil sige Guddommens jeg, og jeg’et i os må således være de absolut faste punkter i tilværelsen. Og da jeg’et ikke er bevægelse, er det ikke, som al bevægelse, underkastet begreberne begyndelse og afslutning. Det kan kun være evigt, ja, det er selve

evigheden. Derfor kan man tale om ’den evige Fader’ og den ’evige gudesøn’, og sådanne evige gudesønner er alle levende væsener. Deres ’begyndelser’ og ’afslutninger’ inden for den del af dem selv, der tilhører bevægelsernes og kredsløbenes verden, altså deres organismer, er noget, deres evige jeg med sin evige skabeevne har manifesteret. Det er bevægelser, jeg’et har sat i gang, og hvorigennem det oplever livet. Jeg’et skaber psykiske legemer og i perioder også fysiske legemer. Selvom en fysisk organisme, der blot er en speciel kombination af energi eller bevægelse, ’dør’, oplever jeg’et stadig livet, blot ikke gennem den fysiske krop, og det har evne til efter nogen tids forløb atter at skabe en ny fysisk organisme og igennem den fortsætte med at opleve sin skæbne, eller dette, at det må høste, som det har sået. Gennem disse skæbneerfaringer forandres væsenets livsindstilling og væremåde, hvilket er ensbetydende med, at det begynder at arbejde med energikombinationerne eller bevægelserne i sin bevidsthed på en ny og stadig mere human og logisk måde, hvilket vil sige en mere guddommelig måde. Væsenet kommer da på bølgelængde med Guddommens egen logik og skabelse til gavn for helheden, det føler sig et med Faderen og bliver bevidst i sin egen identitet som en evig gudesøn. Det oplever livet gennem sit kosmiske klarsyn og kan derfor hverken blive vred, bitter, skuffet eller deprimeret, heller ikke i forhold til ’onde’ mennesker. Gennem sit klarsyn ser dette væsen, at når en person er ’ondt’, er det blot udtryk for et midlertidigt stadium. Kosmisk set er det et timeligt og dermed illusorisk facit. Det ’onde’ væsens jeg er evigt, derfor kan det, at væsenet er ’ondt’ i dette øjeblik, ikke være udtømmende, thi man må også have alle de facitter med, der udtrykker væsenets fremtræden i kommende øjeblikke. Da samme væsen er nødsaget til at blive lige så godt, som det har været ondt, bliver analysen ikke dette, at det er godt eller ondt, men at det er et guddommeligt væsen, som er hævet over alle tilstande. Der, hvor uvidenheden ophører, ophører også det såkaldte onde at eksistere, og derfor må mennesket tilegne sig viden om livets evige love. I den tilstand, hvori de jordiske mennesker nu befinder sig, er ’livets mening’ den, at man skal søge at skabe fred og glæde for sine omgivelser og kontakt med ’den evige Fader’ i sit eget indre, da har man fundet ’et fast punkt’ i tilværelsen. ■

”Der, hvor uvidenheden ophører, ophører også det såkaldte onde at eksistere, og derfor må mennesket tilegne sig viden om livets evige love.”

Martinus